

Sygn. akt I C 615/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego (...)

Protokolant: (...)

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2019 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. P. kwotę 7 119,55 zł (siedem tysięcy sto dziewiętnaście złotych pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 6 689,05 zł (sześć tysięcy sześćset osiemdziesiąt dziewięć złotych pięć groszy) od 14 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. P. kwotę 3029 zł (trzy tysiące dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 59,53 zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 615/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 11 maja 2017 roku powód M. P. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 7 809,27 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 430,50 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 13 grudnia 2016 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do M. P. pojazd marki H. (...) o nr rej. (...). Sprawca szkody ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu u pozwanego. Poszkodowany zgłosił szkodę, a pozwany, uznając swoją odpowiedzialność, przyznał odszkodowanie w kwocie 1.306,69 zł, zgodnie z wykonaną kalkulacją oraz kwotę 8 260 zł za najem pojazdu zastępczego. Spór dotyczył wysokości kosztów zastosowanych do naprawy części samochodowych oraz wysokości stawki za roboczo-godzinę prac blacharsko – mechanicznych.

W odpowiedzi na pozew, pozwany zakład ubezpieczeń wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany kwestionował roszczenie co do wysokości. Potwierdził dokonanie wypłaty odszkodowania na rzecz poszkodowanego w kwocie 1.306,69 zł. Zwracając uwagę na zawyżenie przez powoda stawek za roboczogodzinę prac naprawczych, kwestionował kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu, wskazując, iż stanowi ona jedynie dokument prywatny. Nie przedłożył rachunku, czy faktury, potwierdzających koszt naprawy w żadnej wysokości. Zdaniem pozwanego z uwagi na uczestniczenie w czterech zdarzeniach drogowych oraz ze względu na wiek pojazdu, który w momencie zaistnienia zdarzenia miał 14 lat, zasadnym było użycie części zamiennych, a nie oryginalnych. Nadto podnosił, iż powód nie wykazał związku pomiędzy poniesieniem wydatku na sporządzenie kalkulacji naprawy, a szkodą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 grudnia 2016 r. w G., doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do M. P. pojazd marki H. (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia, był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

bezsporne, nadto: zeznania świadka B. P. –k. 96-96 verte.

M. P. zgłosił szkodę do z tytułu zdarzenia z dnia 13 grudnia 2016 r. do (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. w dniu 14 grudnia 2016 r.

bezsporne.

(...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sporządził kalkulację kosztów naprawy pojazdu H. (...) o nr rej. (...), przy stawce za roboczogodzinę za prace blacharsko – lakiernicze w wysokości 49 zł netto.

dowód: kalkulacja naprawy – k. 31-38.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. decyzją z dnia 11 stycznia 2017 r. przyznało poszkodowanemu M. P. odszkodowanie za szkodę z dnia 13 grudnia 2016 r. w wysokości 1 306,69 zł.

dowód: decyzja z dnia 11 stycznia 2017 r. – k. 18-19.

Powód zwrócił się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę w dniu 18 stycznia 2017 r. wyniósł 9 115,96 zł.

dowód: kalkulacja naprawy – k. 23-28.

Z tytułu wykonania kalkulacji przez niezależnego rzeczoznawcę M. P. poniósł koszty w wysokości 430,50 zł.

dowód: faktura VAT – k. 39.

Pismem z dnia 9 lutego 2017 r. M. P. wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w wysokości 16 069 zł, w tym kwoty 7 809,27 zł tytułem nieuiszczonej części odszkodowania oraz kwoty 8 260 zł tytułem zwrotu kosztów kalkulacji naprawy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko odnośnie braku podstaw do przyznania odszkodowania w wyższej kwocie od uprzednio już przyznanego.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 9 lutego 2017 r. – k. 20-22, pismo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z dnia 14 marca 2017 r. - k. 40-41

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu H. (...) o nr rej. (...) po kolizji z 13 grudnia 2016 r., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych 100 zł netto i lakierniczych 120 zł netto, wynosi 7 995,74 brutto. Stawki zastosowane w kalkulacji naprawy wykonanej na zlecenie powoda, występowały na rynku lokalnym w okresie zdarzenia. Z uwagi na występujące inne uszkodzenia niezwiązane z okolicznościami zdarzenia zasadnym było potrącenie w wysokości 50%, zarówno prac przygotowawczych, lakierniczych oraz materiałów lakierniczych.

Do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, niezbędne jest zastosowanie części nowych i oryginalnych, które pochodzą z linii producenta pojazdu. Zastosowanie innych części, w tym tak zwanych alternatywnych, nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia komunikacyjnego.

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego K. K. – k. 112-125, informacja z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego – k. 69-75, dokumentacja fotograficzna z oględzin pojazdu – k. 66-68 verte.

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaofiarowanych przez strony dowodów w postaci korespondencji stron, kalkulacji naprawy, faktury, a przede wszystkim, opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej.

Sąd dokonał swych ustaleń również w oparciu o zeznania świadka B. P., które Sąd uznał za spójne, korespondującego z materiałem zgromadzonym w sprawie, w tym z informacją z(...). Sąd dokonując oceny zeznań świadka miał na uwadze więzi rodzinne łączące powoda ze świadkiem, jednakże nie znalazł podstaw do podważenia zeznań świadka, tym bardziej, iż nie były one kwestionowane przez pozwanego.

Przystępując do dalszych rozważań należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Towarzystwa (...), na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była ocena technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, dotyczących stawek za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych a także zastosowania do naprawy pojazdu części nowych, oryginalnych, sygnowanych logo producenta pojazdu (tzw. części O) czy też tzw. „zamienników” oraz zasadność zasądzenia od ubezpieczyciela na rzecz powoda kosztów poniesionych w toku postępowania likwidacyjnego, w postaci kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji kosztów naprawy.

Sąd za wiarygodne dowody uznał złożone do akt przez obie strony dokumenty prywatne – korespondencję stron. Ich autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana, nie budziła również wątpliwości Sądu. Sąd uznał więc je za wiarygodne dowody na to, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia objęte ich treścią.

Odnośnie złożonej przez powoda prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej K. K.. Opinia została sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i doświadczenie, odpowiada w pełni na pytania postawione przez Sąd w tezie dowodowej, zaś jej wnioski zostały należycie umotywowane w części opisowej opinii. Strony nie kwestionowały sporządzonej opinii. Sąd również nie dopatrył się potrzeby jej zmiany, czy uzupełnienia.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została w art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Na mocy art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki motoryzacyjnej.

Biegły w sporządzonej opinii, po dokonaniu zestawienia stwierdził, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu wyliczony w oparciu o stawki obowiązujące na rynku lokalnym, wynoszące odpowiednio za prace blacharsko-mechaniczne 100/rbh netto i lakiernicze 120 zł/rbh netto, wyniósł 7.995,74 brutto. Z uwagi na występujące inne uszkodzenia niezwiązane z okolicznościami zdarzenia zasadnym było potrącenie w wysokości 50%, zarówno prac przygotowawczych, lakierniczych oraz materiałów lakierniczych. Biegły wskazał, że naprawa pojazdu wymaga zastosowania części nowych, sygnowanych przez producenta. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania. Sąd nie znalazł też podstaw aby ją kwestionować, również żadna ze stron nie wniosła do niej zastrzeżeń.

W tym stanie rzeczy ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego należało ustalić na kwotę 7.794,74 zł, co po odjęciu wypłaconego dotychczas przez pozwanego odszkodowania (1.306,69 zł) daje kwotę 6.689,05 zł. W konsekwencji Sąd tytułem odszkodowania za szkodę z dnia 13 grudnia 2016 r. przyznał kwotę 6.689,05 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, iż zasadne było również żądanie zwrotu kosztu podniesionego na etapie postępowania likwidacyjnego w wysokości 430,50 zł z tytułu wykonania czynności związanych z dochodzeniem roszczeń, za sporządzenie prywatnej opinii. Poniesiony wydatek został wykazany załączoną do akt sprawy przez powoda faktura VAT. Podjęte czynności w toku postępowania likwidacyjnego przez powoda były zasadne, albowiem przy ustalaniu wysokości odszkodowania wymagane są wiadomości specjalne, nadto towarzystwa ubezpieczeń posługują się specjalistycznym oprogramowaniem dotyczącym sporządzania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu np. (...), jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu, skorzystanie przez powoda z pomocy rzeczoznawcy zajmującego się rozliczaniem takich kosztów pomogło precyzyjnie określić wartość przedmiotu sporu i wystąpić z pozwem o zwrot należnego, dalszego odszkodowania. Poniesienie wskazanych kosztów pozostaje w związku ze zdarzeniem powodującym szkodę. Zlecenie takiej kalkulacji było niezbędne celem wstępnego ustalenia wysokości dochodzonych roszczeń, pozwalającego podjąć decyzję o zasadności wniesienia powództwa, biorąc pod uwagę, iż powód nie ma wiadomości specjalnych w tym zakresie. Tym bardziej, że przepis art 187 § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na powoda obowiązek dokładnego określenia żądania już w pozwie. Tymczasem dowód z opinii biegłego ma inną funkcję – dopiero w przypadku kwestionowania kalkulacji przez stronę przeciwną służy potwierdzeniu (bądź zaprzeczeniu) prawidłowości wykonanych w niej wyliczeń. Należy też podkreślić, że jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 13 marca 2012 r., III CZP 75/11, uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt I wyroku zasądzając na podstawie art. 805 k.c. zasądzając na rzecz powoda kwotę 7.119,55 zł, w tym 430,50 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym.

O odsetkach od kwoty 6.689,05 zł orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu – co było bezsporne – została zgłoszona w dniu 14 grudnia 2016 r., w związku z tym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 6.689,05 zł od dnia 14 stycznia 2017r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 100 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając, iż powód uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania, uznał pozwanego za stronę przegrywającą spór w całości, a w konsekwencji zobowiązaną do zwrotu powodowi, na które złożyły się koszty: opłaty od pozwu w wysokości 412 zł, zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 800 zł, zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł, ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu

obowiązującym w dniu wniesienia pozwu tj. w dniu 11 maja 2017 r., powiększone o opłatę od pełnomocnictwa w wysokości 17zł.

W toku procesu postanowieniem z dnia 17 lipca 2019 r. przyznano biegłemu sądowemu wynagrodzenie w kwocie 1.659,53 zł.

Strony postępowania uiściły zaliczkę na poczet wynagrodzenia w wysokości po 800zł. W związku z tym do rozliczenia pozostała jeszcze kwota 59,53 zł (1.659,53 zł – 1.600zł). Z tego względu Sąd zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu w pkt IV wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. kwotę 59,53 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 615/17

ZARZĄDZENIE

(...).

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)